

Een oud apparaat wat nog steeds als een speer gaat, voor de muziek uit.

uitspraak

Een oud apparaat wat nog steeds als een speer gaat, voor de muziek uit.

Play Episode Pause Episode

Mute/Unmute Episode Rewind 10 Seconds 1x Fast Forward 10 seconds

00:00 / 00:04:32

Subscribe Delen

RSS Feed

<https://www.>

Delen

Link

<https://www.>

Embed

`<blockquote`

Laatst had ik het over die Repair Cafés die er in dit land zijn, een heel goed doel om de massa inkoop aan elektronica tegen te gaan, om er voor te zorgen dat wat ons geld heeft gekost, ons niet nog meer geld zal kosten, maar ons juist geld zal opleveren door er nog net iets langer mee te kunnen werken of van te genieten.

En Piet kan bij zo'n oud apparaat dat het nog steeds doet ook zo lekker wegzwijmelen...

Zo'n oud muzikaal apparaat die bijna niemand meer in huis heeft..

Of nou ... vergis je niet op wat hobbyisten na zijn er steeds meer mensen die oud elektronische apparaten als "Platenspelers", Cassette en cd spelers en hele Hi-Fi torens weer terug in huis gaan nemen.

Het is een wonder, maar het is reeds geschied.

Voor hoelang is echter wel weer de vraag, want daar om heen moet dan wel de modernste speaker gesetteld zijn, met de duurste en grootste TV, en een smart home installatie, een slimme keuken die aan en uit gaat wanneer het eten re-addie is

Och Och , geniet u even van de volgende tekst, zwijmel even weg bij een mooi langspeelplaat met toch wat kraakjes en haaltjes en stofjes, dat effect is echte muziek, het hoeft niet altijd heldere 320kbps of hoger te zijn!

Laatst viste ik uit een kartonnen doos op een braderie een elpee uit 1963. Op de hoes vier knullen op een duffe galerij-flat. Het betrof een bandje uit Liverpool. Ik zag dat op het album 'Taste Of Honey' stond; een nummer uit een beladen toneelstuk, zo wist ik, met een verkapte boodschap over sociale klasse, seksuele oriëntatie en discriminatie. Oh, op die fiets, dacht ik. Ik nam toch de gok en kocht het.

Thuis poneerde ik het gaatje in de zwarte schijf over het draai-element van mijn Dual 1210 en zette de Sansui AA 555 A aan. De eerste song van het album (een eigen compositie nog wel, haha, dat zag je niet veel bij die beatgroepen) deed me al meteen de wenkbrauwen rijzen. Het lied ging over vermeende interesses voor een minderjarig meisje. 'She was just seventeen; you know what I mean'. Dat wist ik zelf al terdege, maar wist de zanger dat hij voor dit delict wellicht opgepakt zou kunnen worden? Het nummer heette 'I Saw Her Standing There': De vertaal-app geeft aan dat dit 'ik zaag haar staande daar' betekent, hetgeen de song mij meteen een vrij morbide indruk gaf. Een ander lied heette 'Love Me Do' en het bevatte een R&B-mondharmonica intermezzo... Hallo jongens, 1963! Dan doe je niet van die Amerikaanse fratsen. Dat is maar kopiëren dacht ik nog.

Bleef het hier maar bij... Het werd er allemaal echter niet beter op op deze plaat, ook wel elpee genoemd . Het album heette naar de eerste single die ze zouden gaan uitbrengen. 'Please Please Me', heette het. Oftewel volgens die vertaalmachine: "Asjeblijft, bevredig me..." Deze band zou het nooit gaan maken, veronderstelde ik al direct met mijn kenners-oor. Te controversieel qua aanpak. Geen vaste zanger ook.

Nee, bij gebrek aan een blikvanger, zongen ze allemaal een riedeltje. Zelfs de drummer. In 1963 had je nou niet bepaald al een LHTBI-movement, maar de drummer met de illustere naam Ringo (vind ik meer bij een lief aapje passen, maar goed), zong zelfs lyrisch over jongens. Ik kon me niet voorstellen dat dit gillende meisjes (of wat dan ook) als gevolg zou hebben.

De leadgitarist mocht ook een liedje zingen over een geheim aangaande een meisje dat hij had ontmoet. Hij zong het zo 'scousy' (dialect) dat ik me niet kon voorstellen dat buiten deze havenstad ook maar iemand hem kon verstaan. Dit geheim zou altijd geheim blijven. Om het kwartet af te ronden: de zogenaamde frontman was een knul die glazig uit zijn doppen keek.

Een oud apparaat wat nog steeds als een speer gaat, voor de muziek uit.

Had hij misschien slechte ogen? Hij zong het laatste nummer van het album op een wijze alsof hij al de hele dag achter de microfoon had gestaan. Twist And Shout! knalde uit de boxen.

Ik had medelijden met hem en zijn versleten stembanden. Maar goed, wat kon je verwachten van een label waarvan de producer normaliter variété-artiesten opnam... Bovendien was deze band al eerder afgewezen door Decca, een ander en gerespecteerd platenlabel. De geweldige Tremeloes werden trouwens wel aangenomen toen. Nee, einde oefening voor deze jongens. For sure. Misschien dat ze hun liedjes konden gaan slijten aan een stel Zwervers, mochten ze die ooit ontmoeten. Ik ga binnenkort even googlen of de jongens toch nog goed terecht zijn gekomen.

Dit delen:

Facebook

X